

Sygn. akt V KK 28/15

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 2 czerwca 2015 r.,
sprawy **R. M.**
skazanego z art. 148 § 1 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 28 sierpnia 2014 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w O.
z dnia 4 marca 2014 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adwokat A. S. Kancelaria Adwokacka kwotę 738 (siedemset trzydzieści) zł, w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego;**
- 3. zwolnić skazanego R. M. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 4 marca 2014 r., uznał R. M. za winnego tego, że w okresie pomiędzy 18 a 29 kwietnia 2013 r. w B., działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia swojej konkubiny B. Ł., używając noża, spowodował u niej ranę ciętą na szyi oraz dwie rany klute: na przedniej powierzchni szyi z kanałem o długości 6 cm, na przebiegu którego znajduje się w całości

przecięta żyła szyjna wspólna lewa i na tylnobocznej, prawej powierzchni szyi z kanałem o długości 7,5 cm drążącą do prawej jamy opłucnej, gdzie w/w rany klute doprowadziły do masywnego krwawienia prowadzącego do wstrząsu, a dalej do śmierci B. Ł. – tj. popełnienia przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. i na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 15 lat pozbawienia wolności.

W apelacji od tego wyroku obrońca oskarżonego podniosła zarzuty:

1. obrazy przepisu prawa materialnego, tj. art. 9 § 1 k.k. przez uznanie, że oskarżony popełnił przestępstwo w zamiarze bezpośrednim;
2. obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj. art. 2 § 2 k.p.k., 4 k.p.k., 5 § 1 i 2 k.p.k., 7 k.p.k., 170 k.p.k., 201 w zw z 193 k.p.k. i 410 k.p.k., ze szczegółowym wskazaniem na czym miały polegać uchybienia wymienionym przepisom,
3. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, wynikającego z wyeliminowania innych wersji zdarzeń, niż przyjęta przez Sąd, w tym samobójstwa B. Ł. albo udziału innych osób w zdarzeniu, a także z przyjęcia winy oskarżonego w sytuacji, gdy nie pozwalał na to materiał dowodowy.

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego albo uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 28 sierpnia 2014r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W kasacji od prawomocnego wyroku obrońca skazanego zarzuciła rażące naruszenie prawa mające wpływ na jego treść, polegające na obrazie:

1. art. 9 § 1 k.k. przez uznanie popełnienia przestępstwa przez skazanego w zamiarze bezpośrednim;
2. art. 5 § 1 i 2 k.p.k. przez naruszenie zasady domniemania niewinności, podczas gdy przepis ten nakazuje rozstrzygać niedające się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego;
3. art. 4 k.p.k. przez oparcie orzeczenia o winie oskarżonego tylko na dowodach obciążających i pominięcie dowodów korzystnych dla niego, bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska;
4. art. 7 k.p.k. przez wydanie przez Sąd odwoławczy rozstrzygnięcia nie na podstawie wszystkich dowodów, a jedynie na ich części, a także bez uwzględnienia

zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a więc przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów;

5. art. 410 k.p.k. przez nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie;

6. art. 438 pkt 3 k.p.k. poprzez błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na przyjęciu, że zebrano zespół poszlak rozumianych jako udowodnione fakty uboczne prowadzące do wyeliminowania innych wersji zdarzeń niż przyjęta przez sąd, mimo iż z dowodów wynikają inne wersje zdarzeń, w tym samobójstwo B. Ł. lub możliwy udział innych osób w zdarzeniu, a także polegający na przyjęciu winy oskarżonego, gdy nie pozwala na to materiał dowodowy.

Podnosząc te zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, gdyż skazanie go jest oczywiście niesłuszne lub o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Apelacyjnej domagał się oddalenia jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył:

Już sama treść zarzutów zawartych w kasacji pozwala zauważyć, że każdy z nich był wcześniej podnoszony w apelacji i to w tej samej formule. Należy w związku z tym stwierdzić, że ponowienie zarzutów apelacyjnych w nadzwyczajnym środку odwoławczym jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy Sąd drugiej instancji nie rozpoznał ich, bądź rozpoznał je w sposób nierzetelny, a więc gdy nie wypełnił swojej powinności procesowej, do której był zobligowany przepisami art. 433 § 1 i 2 k.p.k.; inaczej ujmując, gdy Sąd odwoławczy w gruncie rzeczy nie przeprowadził postępowania apelacyjnego, bądź też rozpoznanie apelacji nie spełniało pożądanego w tym względzie standardu. Wtedy jednak autor skargi kasacyjnej powinien wysunąć zarzut obrazy wymienionych przepisów, ewentualnie także obrazy art. 457 § 3 k.p.k., a następnie wskazać które zarzuty apelacji w ogóle nie były przedmiotem rozważań i konkluzji Sądu odwoławczego, bądź też wykazać dlaczego nie można uznać rozpoznania określonych zarzutów za wystarczające i przekonujące.

Wszystkiego tego zabrakło w kasacji obrońcy skazanego R. M. Skarżąca w ogóle nie nawiązuje do uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego, lecz powtarza zarzuty wcześniej wysunięte w apelacji, przechodząc do porządku nad tym w jaki sposób Sąd ten do nich się odniósł. Oznacza to, że autorka kasacji, nie godząc się z rozstrzygnięciem Sądu drugiej instancji, zmierza do ponowienia postępowania odwoławczego w sytuacji, gdy wydano w tym postępowaniu prawomocny wyrok. Jest to procesowo niedopuszczalne. Wszak kasacja jest środkiem zaskarżenia od wyroku Sądu odwoławczego, a nie ponowną apelacją od wyroku Sądu pierwszej instancji kierowaną do Sądu Najwyższego.

Jak już wyżej podkreślono, obrońca skazanego nie podniosła zarzutu naruszenia w wyroku Sądu Apelacyjnego art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., a więc tych przepisów, które w zasadniczej mierze określają zakres rozpoznania sprawy w postępowaniu apelacyjnym. Zakładając natomiast, że intencją skarżącej było jednak wytknięcie obrazy tychże przepisów przez wadliwe rozpoznanie zarzutów apelacji, to i wtedy nie byłoby podstaw do uwzględnienia kasacji w jakimkolwiek stopniu. Sąd Apelacyjny na stronach 5 – 17 uzasadnienia wyroku rozważył kolejno wszystkie zarzuty apelacji z wymaganą wnikliwością, wykazując ich bezzasadność zarówno co do kwestionowania poczynionych ustaleń faktycznych, jak i podważania oceny przypisanego R. M. czynu z punktu widzenia prawa materialnego. Rozumowaniu i konkluzjom Sądu odwoławczego skarżąca nie przeciwstawiła w kasacji żadnej argumentacji, lecz powtórzyła to tylko, co wcześniej zawarła w apelacji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy uznał, że zarzuty kasacji pozornie tylko mieszczą się w podstawach kasacyjnych, a w istocie zwracają się nadal przeciwko wyrokowi Sądu Okręgowego. Nie ma podstaw procesowych ani szczególnych powodów do wtórnego ich rozpoznawania w postępowaniu kasacyjnym, gdyż oznaczałoby to niedopuszczalne proceduralnie ponowienie apelacyjnej kontroli wyroku Sądu pierwszej instancji. W tym stanie rzeczy, przy braku nadto przesłanek do orzekania w zakresie przekraczającym granice zaskarżenia (art. 536 k.p.k.), kasację należało oddalić jako oczywiście bezzasadną (art. 535 §3 k.p.k.).

O zwolnieniu skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 624 k.p.k. i art. 634 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., a o zasądzeniu wynagrodzenia na rzecz obrońcy z urzędu za sporządzenie kasacji – na podstawie art. 29 ust.1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze.